

taller de creació

Reunim tres advocats i els proposem d'escriure tres relats:

VIST PER A SENTÈNCIA

Carles McCragh i Prujà (Barcelona, 1952). Advocat. Viu a Girona. Fundador i president de l'Associació Humanitària Liberpress, que des del 1999 premia anualment periodistes, entitats, cineastes, músics i escriptors que hagin destacat per la seva trajectòria solidària, humanitària i el seu tarannà independent. Col·labora a les revistes literàries *Lletres a plom* i *Recvll*. És autor de la novel·la *La infermera tunisiana* (Lleonard Muntaner, 2008).

Una petita i trista història d'amor

L'assistenta social que va adreçar-la al meu despatx per si podia ajudar-la em va informar, molt succintament, abans: «És una dona vídua i amb pocs recursos. Té un fill gran amb problemes psíquics, que assegura que no és fruit del seu matrimoni. Suposo que es tracta de demostrar la paternitat del veritable pare».

Tenia nom i cognom de líders comunistes espanyols. Vaig rebre-la al despatx amb aquella perspectiva jurídica, però estàvem equivocats. Va venir amb el fill, d'uns trenta anys, discapacitat mental, i després de presentar-me'l, volgué parlar a soles amb mi. Aviat em vaig adonar que la pretesa reclamació jurídica encobria una història d'amor.

Ella i el seu marit, que eren molt humils, van haver d'emigrar a França de joves per guanyar-se la vida. No havia estat feliç. L'home, segons ella, era una bèstia. Es passava el dia fora de casa treballant, i

després s'emborratxava. Embriac, la picava, li negava els diners, la humiliava. Havien llogat un pis, i per ajudar-se econòmicament, van rellogar una habitació a un noi, andalús i treballador emigrant com ells. El noi, una mica més jove que ella, era tot el contrari del marit: afectuós, atent, tendre. Un dia va passar el que era inevitable: es van enamorar i, d'aquell enamorament, quedà embarassada. Poc després el noi va haver de marxar, sense saber ni tan sols que seria pare d'un fill. Quan li vaig demanar per què estava tan segura que el pare era el xicot i no el marit, ella em va donar, amb una certa vergonya, dades i explicacions, i l'argument que, malgrat que ho havia intentat, mai no havia pogut tenir cap altre fill amb el marit. El noi que l'esperava fora era fill únic, i només podia ser del seu fugaç amant. Quan li vaig demanar què volia, va venir la sorpresa.

> **Il·lustracions: Jordi Vergés.** Vaig néixer a Girona l'any 1971. Des d'aleshores he fet tota mena de coses, i actualment em plantejo la vida com a ninotaire, per tal de trobar el meu propi ninot. Penso que aquest és l'objectiu final de tot dibuixant, i la resta és currículum. Col·laboro regularment en diverses publicacions, com *La Vanguardia* de Girona i aquesta mateixa revista, entre altres que no esmento perquè no hi havia ànim de lucre, almenys per part meva. Salut!

«No vull res d'ell, ni li vull cap mal» –m'asseguirà-. «Només vull que el busqui i el trobi. M'agradaria que sabés, abans jo no mori, que el meu fill és també seu. Jo he intentat trobar-lo de totes les maneres, però no sé què més fer».

Li vaig dir que no era un investigador privat, però ella hi insistia, convençuda que jo podia aconseguir-ho, així que finalment vaig dir-li que ho intentaria. Va donar-me poques dades. Només en sabia el nom i el cognom, i d'inici, va resultar insuficient. Les primeres, i tèbies, investigacions, no van donar cap fruit. Ella venia a veure'm regularment i sempre guardava una esperança, malgrat les dificultats que jo li exposava.

Un dia va venir molt nerviosa:

«Ahir a la tarda era a casa» –em va dir-. «Vaig sortir al balcó a estendre la roba i vaig mirar al descampat que hi ha sota. Vaig veure, una mica lluny, un home que mirava cap al balcó. Era ell. Crec que ens

buscava o ens vigilava. Quan va veure que el mirava, s'amagà. Em vaig desmaiar, vaig caure rodona a terra, i vaig donar un gran espant al meu fill. Ell sap on som, però no gosa acostar-se'ns».

Em va jurar, una vegada rere l'altra, que no s'equivocava, tot i que jo estava segur que no podia ser cert. Estava molt alterada. Va tornar a demanar-me ajuda per trobar-lo.

Van ser la sensibilitat i la dedicació de la meua companya de despatx, la Mercè, el que ho va fer possible. Amb treball i paciència, va aconseguir més dades, i una d'essencial: el poble on havia nascut el seu amant.

Va trucar a l'Ajuntament del poble, i una persona molt amable va donar-li el telèfon d'un familiar. Després de moltes investigacions, va aconseguir saber que vivia en un poble de Castelló. La vida fa anar la gent d'un costat a l'altre. La Mercè va parlar telefònicament

amb ell, i l'informà de qui el cercava. Ell la recordava bé, perquè també se l'havia estimat, i es va emocionar amb la història. Pocs dies després, la Mercè va rebre la trucada de la seva dona, que ens va demanar molt educadament que deixéssim tranquil el seu marit, que era casat i feliç, i que no li arruïnéssim la vida. La Mercè va assegurar-li que ningú no tenia intenció de fer-ho.

Tinc per cert, però, que la meua clienta i el pare del seu fill es van parlar almenys una vegada per telèfon, en una conversa llarga per explicar-se coses i tancar el passat. La darrera vegada que ens vàrem veure la dona semblava feliç o, almenys, conformada.

«Ara sap que és fill seu» –va dir-me–. «Ara sap també que mai no l'he deixat d'estimar, que ha estat l'home de la meua vida. Tot està a les seves mans».

Poc temps després, va morir, després de veure complert, en part, el seu somni. Ens ho va dir la

mateixa persona que me l'havia enviat. Massa tard, però, per poder acompanyar-la en el darrer viatge. Alguna vegada, però d'això ja fa anys, havia vist el noi pels carrers de Girona (devia tenir, aleshores, quaranta anys o més). He deixat de trobar-me'l. Tant de bo visqui encara i el cuidi algú.

A mi em va arribar com un tema jurídic però es va convertir en una altra cosa. Per a un noi andalús, antic emigrant, havia estat una història fugaça, amable, possiblement una aventura, que ja havia oblidat i que va retornar-li de cop. Per a la Dolores, que així es deia la dona, havia estat el llarg, tendre, inoblidable, intens i únic gran amor de la seva vida. Per al fill, era quelcom que el depassava, que no comprenia, que el fregava sense aixecar cap espurna en la seva pell. Per a la Mercè i per a mi sempre serà una tendra, petita i trista història d'amor.

Ponç Feliu Llansa nasqué a Sant Mori (Alt Empordà); estudià dret, va exercir l'advocacia durant més de 15 anys i va ser degà del Col·legi d'Advocats de Girona. Posteriorment, accedí a la judicatura, i va exercir com a magistrat a Bilbao i al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. La seva vocació literària s'ha manifestat en la publicació dels llibres *L'avi Siset* i *L'any que va ploure cendra* (Ed. Planeta), *En el temps de les fronteres* (Brau Edicions) i *Converses amb Palau i Fabre* (Accent Editorial).

El jutge i el fèretre sense cadàver

L'anecdota judicial gironí (o més ben dit, forense, en general) gaudeix d'una consistència considerable; pressento que seria un tònic magnífic contra l'ensofiment. Seria, però, insensat desguarnir-se de l'autocensura en aquest país d'alta irritabilitat, on la protecció de l'honor –per poc que en pugui quedar– és, a voltes, objecte d'una acollida judicial entusiasta. Em guardaré, doncs, per a mi, almenys de moment, un llarg enfilall de facècies forenses molt delicades.

No crec, però, que ningú se senti ofès si recordo allò que passà fa més de mig segle a la carretera de Besalú a Girona.

El jutge interrogà a fons en Joan, el sospitós. Era un cas molt rar. A més a més, tal sospitós havia estat traslladat directament al jutjat, sense previ pas per la caserna de la Guàrdia Civil. En Joan es presentà, doncs, indemne, gens tumefacte i ben clenxinat, davant l'autoritat judicial, la qual decretà, finalment,